

DRUHÝ SPOLOČNÝ ZNAK SVÄTOSTI

579/2018

www.inky.sk

2. 8. 2018

... alebo o tom, podľa čoho poznať, že niečo je dokonalé.

Spisovateľ Nikos Kazancaki vkladá do úst sv. Františka tieto slová: „Doteraz sme na definovanie Boha používali mnoho mien. Dnes som objavil ďalšie. Boh je nevyspytateľná, neukojuiteľná, nezmieriteľná, neúnavná, neuspokojená hĺbina. Boh je ten, ktorý človeku nikdy nepovedal ‚To už stačí!‘ Nikdy nič nestačí! Slabý človek, ktorý je stvorený z hlíny, sa bráni a protestuje: ‚Ja už nemôžem!‘ Ale Boh odpovedá: ‚Isteže môžeš!‘ Človek stoná: ‚Ja to už nevydržím!‘ ‚Vydržíš,‘ odpovedá Boh. Pamätaj si to, brat Leo! Boh znamená: Nikdy to nestačí!“ **Boh nás „ženie“ stále ďalej**, očakáva od nás stále viac – nie kvôli sebe, kvôli nejakej nespokojnosti, ale ako dobrý tréner v nás vidí potenciál (ktorý sám do nás vložil v krste), potenciál byť dokonalí a blažení ako On sám, byť ako Boh – a preto nezastaví sa, kým nás neprivedie až k tej plnosti, pre ktorú nás stvoril a ku ktorej nás povolal. Pokiaľ by sme chceli jedno-jediné kritérium, podľa ktorého možno spoznať „katolíka“ ešte neveriaceho a neobráteneho, potom je to vlačnosť a priemernosť – ako svedčí aj sám Ježiš, keď hovorí: „Kiež by si bol studený alebo horúci!“¹⁶ Taktó, že si vlačný, ani horúci, ani studený, už-už ťa vyplúvam z úst.“ (Zjv 3,15-16)

Podľa čoho ale spoznáme, že je niečo dokonalé? Napríklad naše telo – kedy je dokonalé? Keď je štihle ako telo askétu, pružné a ohybné ako telo majstra bojových umení, tučné ako soška Budhu alebo svalnaté ako telo kulturistu? A obdobne náš život, myslenie, vzdelanie, konanie, ... kedy sú dokonalé?

Druhým pilierom šťastného života podľa vedcov je transcendencia. Viktor Emil Frankl píše: „Podstata ľudskej existencie spočíva v sebatranscendencii. Byť človekom znamená už vždy byť zameraný a namierený na niečo alebo niekoho, byť oddaný dielu, ktorému sa človek venuje, človeku, ktorého miluje, Bohu, ktorému slúži.“ Alebo slovami spisovateľa Honoré de Balzaca: „Najväčším šťastím človeka je, že môže žiť pre to, pre čo by bol ochotný zomrieť.“ Bez takéhoto zamerania neexistuje šťastný a plný život, naopak, prichádza to, čo Frankl nazýva existenciálnou prázdnotou: strata zmyslu, pocit vyhorenia, skleslosť, depresia, pocit márnosti a zúfalstvo... čiže peklo.

V kresťanstve transcenciou hovoríme láska. Je základným komponentom života samého Boha a teda aj Jeho blaženosti. Veď ako svedčí Písmo: „Boh je láska.“ (1 Jn 4,16) Ona je podstatou Jeho Bytia, podstatou Jednoty blaženej Trojice, dôvodom, prečo tri Osoby nie sú traja bohovia, ale len Jeden Boh. Otec v Trojici žije pre Syna, miluje Ho, dáva sa Mu, oslavuje Ho. Syn podobne – ako Boh i ako Syn človeka – žije pre svojho Otca, miluje Ho, oslavuje ho, dáva sa Mu. V diele stvorenia potom celá Najsvätejšia Trojica sa v rovnakej láske dáva človekovi, pozdvihuje ho, prijíma ho, oslavuje ho, zbožšťuje ho v sebe samej.

Táto služba lásky, poslanie a záväzok voči milovanému, ktorý z nej plynie – len si spomeňme, že sám Boh svoju lásku voči nám vyjadruje formou záväzku, čiže Zmluvy! – táto láska a služba z nej plynúca je potom normou dokonalosti. Dokonalí sme vtedy, ak dokonale, čiže najlepšie možné slúžime tomuto svojmu poslaniu, záväzku, povinnosti a službe lásky. Preto aj Katechizmus definuje svätosť ako „dokonalosť v láske“ (KKC 1700). Alebo slovami pápeža: „svätosť nie je nič iné, než naplno žiť lásku“ (GE 21).

Ako Boží synovia a dcéry túto lásku žijeme podľa prikázania: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!“ (Mk 12,30)

Ako však milovať Boha? Účasťou na Jeho diele – a tým je Božie Kráľovstvo, Cirkev. Boh stvoril Cirkev ako nástroj spásy a zbožštenia všetkých ľudí, ako učí Katechizmus: „Svet bol stvorený kvôli Cirkvi, hovorili kresťania prvých čias. Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí.“ (KKC 776). Písmo hovorí, že „Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu“ (Ef 5,25) Nemáme čo Bohu dať alebo čo pre Neho urobiť. **Jediný spôsob, ako milovať Boha, je milovať Jeho Cirkev a slúžiť jej, slúžiť dielu, ktorým Cirkev je a tým je spása a zbožštenie všetkých ľudí na celom svete. Boha milujeme len natoľko, nakoľko milujeme Jeho Cirkev a jej spoločenstvo. Slúžime Mu len natoľko, nakoľko slúžime Cirkvi a jej poslaniu.** Znova slovami Písma: „Kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí“ (1 Jn 4,20), alebo ako svedčí sám Ježiš: „Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili.“ (Mt 25,45) Tak to vysvetľuje aj pápež, keď hovorí: „**Keďže nemožno pochopiť Krista bez kráľovstva, ktoré prišiel založiť, tvoje vlastné poslanie je neoddeliteľné od budovania tohto kráľovstva: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť“ (Mt 6, 33). Tvoje stotožnenie sa s Kristom a jeho želaniami znamená úsilie budovať - spolu s ním - toto kráľovstvo lásky, spravodlivosti a pokoja pre všetkých. Sám Kristus ho chce žiť s tebou, vo všetkých námahách a odriekaniach, ktoré si to vyžiada, a tiež v radoostiach a v plodnosti, ktorú ti to ponúkne. Neposvätiť sa teda bez toho, aby si sa telom i dušou daroval, a v tomto úsilí tak dal to najlepšie zo seba.**“ (GE 25) A potom pokračuje:

GE 20: „**Svätosť v podstate znamená žiť tajomstvá jeho [Kristovho] života v jednote s ním. ... Kristus spôsobuje, aby sme všetko, čo žil on, mohli žiť v ňom a on to mohol žiť v nás – a teda neoddeliteľne aj Jeho lásku, čiže Jeho dielo a poslanie!**

GE 19: „**Pre kresťana nie je možné myslieť na vlastné poslanie na zemi bez toho, aby ho chápal ako cestu ku svätosti, lebo „to je Božia vôľa, vaše posvätenie“ (1 Sol 4, 3). Každý svätý je jedno poslanie; je to projekt Otca na odzrkadlenie a vtelenie jedného aspektu evanjelia v určitom okamihu dejín.**“ Inými slovami, tak ako je jedinečná svätosť každého z nás, tak je jedinečná aj forma, ktorou každý slúžime v tej istej láske tomu istému Božiemu Poslaniu v tej istej Cirkvi. **Iná potom bude aj dokonalosť každého jedného z nás. Sv. Bruno nepotreboval vedieť hrať futbal ako Don Bosco a ten nepotreboval vedieť plynné čínsky ako sv. František Xaverský, ktorý zase nepotreboval byť majstrom rodinného života a výchovy detí ako svätí rodičia Terezky z Lisieux. V praxi sa naša osobná svätosť prejaví tým, že nielen v každej chvíli sa usilujeme čo najdokonalejšie slúžiť svojim vlastným spôsobom tomuto poslaniu lásky, ale usilujeme samých seba urobiť čo najdokonalejšími pre toto jeho uskutočnenie.** Preto pápež pokračuje a hovorí: „**Aj ty potrebuješ pochopiť celok tvojho života ako poslanie. Pokúšaj sa o to počúvaním Boha v modlitbe a spoznávaním znamení, ktoré ti on ponúka. Pýtaj sa vždy Ducha, čo od teba Ježiš očakáva v každom okamihu tvojej existencie, a v každom rozhodnutí, ktoré musíš urobiť, aby si rozoznal miesto, ktoré má v tvojom poslaní. A dovoľ mu, aby v tebe vyformoval to osobné mystérium, ktoré odráža Ježiša Krista v dnešnom svete.**“ (GE 23) a „**Nechaj sa premeniť, nechaj sa obnoviť Duchom, aby sa to mohlo uskutočniť, a aby sa tvoje vzácne poslanie nepremárnilo.**“ (GE 24).